

บทที่หนึ่ง

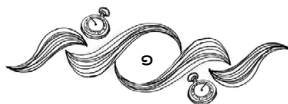
ประกายไฟ

คบไฟ

กองไฟ

ผมไปร่วมพิธีศพยายคุยมาอยู่กับพ่อและพี่ชาย ตอนเราไปถึงยอดเขามันยังไม่มืด เมฆพาดเป็นทางยาวสุดขอบฟ้าดูคล้ายลูกศรที่ไม่มีเป้าหมาย ผู้ชายทั้งหมดในบ้านมารวมตัวกันที่นี่ ผู้ชายทุกคนนั้นแหละ เฉพาะผู้ชาย

เราสวมชุดดำ แต่เนื่องจากผมไม่มีเสื้อผ้าสีดำ แม่จึงนำชุดของปู่มาแก้ บ่ายนั้นผมยืนกางแขนกางขาเพื่อให้แม่วัดตัว ขณะที่แม่ใช้เข็มกลัดเสื้อ แล้วเย็บด้ายขาวที่ชายเสื้อไว้ลวกๆ ก่อนจะเย็บจริงอีกครั้ง แม่บอกว่า“อยู่หนึ่งๆสิ ฟินลีย์” ร้อยรอบ

เป็นอย่างน้อย ผมพยายามอยู่เฉยๆ แต่ผมอยู่หนึ่งไม่เก่ง จู่ๆ ก็คันจมูกขึ้นมา หัวเข่าลั่นกร๊อบ นิ้วเท้าขยุกขยิก รู้สึกอยาก กระโดด วิ่ง ปั่นจักรยาน ปีนปาย ขว้างก้อนหิน หรือหนีไปเสีย ผมเป็นแบบนี้เสมอ แม้แต่ที่โรงเรียน ผมว่าเพราะเหตุนี้เอง ผมจึงต้องซ้ำชั้น

ทว่าอย่างน้อย ผมก็พูดกับแม่ได้

“ไม่ใช่ความผิดผมสักหน่อย!” ผมตอบ ขณะอ้อนวอนให้ ความทรمانที่เกิดจากเลื้อยปลูบลงเร็วๆ “เปชซาต่างหาก มันเอาแต่ กระโดดใส่ผมไม่หยุด”

เปชซา เพื่อนผู้ซื่อสัตย์ คู่หูร่วมผจญภัยของผม มันเงยหน้า มองตาใสแจ๋วมาจากใต้ไซฟาที่นอนอยู่ แล้วแม็กก็ดึงตัวผมให้เข้าใกล้ แสงไฟอีกนิด

ขณะที่ปีนขึ้นไปบนยอดเขากับพ่อและพี่ชาย ผมคิดขึ้นได้ว่า เหตุการณ์เรื่องเลื้อยผ้าสีดำนั้นเป็นเรื่องดี ชุดดังกล่าวสำคัญและ เก่าแก่ ตอนที่ไปถึงยอดเขา บาทหลวงปรอสเปโรยีนหันหลังให้ทะเล และพึมพำบทสวดจากคัมภีร์ไบเบิลอยู่ ผมไม่รู้ว่าเขาท่องบทไหน ขณะที่เกษตรกรผู้เลี้ยงสัตว์สองคนคุกเข่าอยู่บน *ทายเออิน*^๑

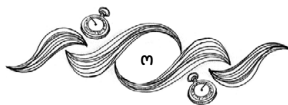
^๑ตามตำนานเล่าขานของชาวสกอตติชไฮแลนด์ (Scottish Hightland) Tein-eigin คือที่จุดไฟเพื่อประกอบพิธีกรรมบูชายักษ์

อุปกรณ์สำหรับก่อไฟที่ผมเพิ่งเคยเห็นเป็นครั้งแรก หรือจะพูดให้ถูกต้อง ผมเพิ่งเคยเห็นวิธีการใช้งานมันเป็นครั้งแรก ทายเอียนคือโต๊ะทำจากต้นโอ๊กใหม่ แล้วใช้สว่านเจาะรูตรงกลางเนื้อไม้เพื่อให้เกิดประกายไฟแลบออกมา ผมยืนมองอยู่ข้างหลังพอรู้สึกว่่าพ่อตัวใหญ่กว่าทุกครั้งเมื่อสวมเสื้อแจ็กเก็ตสีดำ รวากับเขาเป็นหนึ่งในวีรบุรุษที่เราเคยได้ฟังวีรกรรมความกล้า ขณะเดียวกัน เสียงลมหนาวก็พัดอ้ออิ่ง ท้องทะเลส่งเสียงคำรามลั่นนำเกรงขาม

การก่อกองไฟบนเนินเขาเป็นสิ่งที่ยายขุมาายขอให้ทำในพิธีศพของเธอ เธอถึงขั้นต้องไปคุยกับบาทหลวงโปรสเปโรเป็นการส่วนตัว ไม่ก็กับแฟรงก์ เดล ลาเต หรืออาจเป็นคนอื่นก็ได้ ใครจะรู้ ผมนึกจินตนาการไม่ออกหรือก ยายขุมาายเป็นคนลึกลับเหมือนบ้านของเธอ โรงสีเก่าๆหลังนั้นแหละ ทุกคนเห็นพ้องกันว่ามันดูไม่เหมือนโรงสี เธอเป็นหญิงประหลาดผู้มีดวงตากกลมโตสีฟ้าและคอยาวเหมือนก้านดอกเยอบีร่า ผมทักเธอบ้างเป็นบางครั้งเวลาไปตกปลา แต่ไม่เคยคุยกันจริงๆ จังๆสักครั้งเลยตลอดเวลาสิบสามปีครึ่ง ตอนนั้นผมรู้สึกเสียใจ หากมีเรื่องน่าเศร้าที่คุณต้องทำ เรื่องนั้นก็คงเป็นการไปงานศพของคนที่คุณจำไม่ได้ แม้แต่เสียง

“พวกคุณตรวจดูแล้วใช่ไหมว่ามีเหล็กอยู่ในกระเป่า”

พ่อถามพวกเขาตอนที่เดินไปถึงกองไฟ เราเข้าไปยืนล้อมวงรวมกับคนอื่น อารมณ์ของพ่อหม่นหมองเหมือนสีเสื้อ

นี่ไม่ใช่งานศพงานแรกที่เราไปด้วยกัน และแน่นอนว่าย่อมไม่ใช่งานสุดท้ายด้วย ทว่าพิธีครั้งนี้พิเศษกว่าครั้งไหนๆ เป็นหนึ่งในช่วงเวลาแบบฉบับของชาวสกอต ที่ต้องใช้คำว่า “มนตร์วิเศษ” มาอธิบายลักษณะของผู้คนและธรรมชาติรอบตัวอย่างเลื่องไม่ได้ ลมกระโชกแรงพัดจากทะเลสู่ยอดเขา กระทบแผ่นหลังพวกเรา แทรกไปตามยอดเขาหินยอดแล้วยอดเล่า เกาะมากมายในอ่าว โพล์พันผิวน้ำเหมือนเป็นพระมิตลึกลับ คล้ายเฝ้ารอให้เหตุการณ์บางอย่างเกิดขึ้น เหตุการณ์ที่ผมยังไม่รู้ว่าคืออะไร

ผมจำความหมองเศร้าที่จับใบหน้าทุกคนไว้ได้ ความหมองเศร้าแบบเดียวกับที่อยู่บนใบหน้าของพ่อ มิสเตอร์แมคสแตย์, เอเวเรตต์ และแมคแบล็กแห่งคฤหาสน์สยองขวัญ... พวกเขาลำบากใจที่จะมองหน้ากัน ซีมีส ช่างซ่อมเสาอากาศ ซานต์-แองเจโล คนนวดข้าวผู้บึ้งระห่ำ และไมเคิล ฟิออนเบิร์ด หม่อมประจำผับที่ผมเพิ่งเคยเห็นเขาออกห่างจากตู้กดเบียร์เป็นครั้งแรก เขาสวมกางเกงขาสั้นเปิดน่องขึ้นมาบนนี้ ทุกคนอยู่ที่นี้ รวมถึงนักร้องประสานเสียงประจำเกาะ และจูลส์ บุรุษไปรษณีย์ ผู้เข้ามาทักท้วงที่เห็นเรา เขาถือหวมหวอร์ไว้มือน้อยากขอโทษผมอีกครั้ง ที่เกือบขับรถตู้ไปรษณีย์ชนผม

“มิสเตอร์คามาส...” เขาระงับเรียกพ่อ “ว่าไง หนุ่มๆ...”

“สวัสดี จูลส์” โดจ့် พี่ผมตอบ พลางตอบว่าเขา “ไม่มีจดหมายถึงฉันบ้างหรือ”

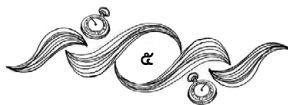
อารมณ์ขันของพี่ชายผมเป็นแบบนี้แหละ ทว่าจูลส์เองก็ยิ้ม เขาเหลือบมองผมอย่างไม่มั่นใจ แบบคนที่ไม่รู้ว่ากำลังเห็นผีหรือคนที่มีเนื้อหนังกันแน่

“คราวหน้า ฉันเขียนคำสั่งเสียไว้แล้วจะให้ทิ้งร่างฉันในทะเล” ผมบอก กระจกมือเขาแน่นเพื่อให้เขาเชื่อว่าเป็นตัวผมจริงๆ และผมรอดชีวิตจากอุบัติเหตุบนถนนเลียบชายฝั่งมาได้

บุรุษไปรษณีย์ประจำหมู่บ้านเบิกตากว้างอย่างตกใจ “แกก็จะทิ้งร่างในทะเลด้วยหรือ”

“ฉันไม่ยอมให้มันเกิดขึ้นอีกหรอก” ผมตอบอย่างถากถาง

กองไม้ซึ่งอยู่ตรงกลางวงล้อมของพวกเราประกอบไปด้วยกิ่งก้านของต้นโอ๊กสูงสี่เมตร วางพียงกองฟาง ข้าวฟ่าง และไม้จากต้นฮีเทอร์ บาทหลวงปรอสเปโรส่งสัญญาณให้เริ่มพิธีได้แล้ว เราเงยบ รอคอยดวงอาทิตย์ตก

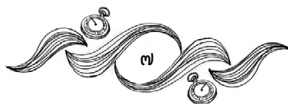
บทที่สอง

หัว
ก้อย
หัวใจ

เวลาผ่านไปช้าๆ ทันทีที่ดวงอาทิตย์เริ่มจมทะเล เสียงพื้มฟ้าแปลกๆ ก็เริ่มกระจายตัวในหมู่ผู้คนที่ยืนล้อมวงอยู่ มีเค้าร่างของคนสองคน เดินขึ้นมาตามทางเดินหินอย่างยากลำบาก

ทันทีที่จำได้ว่าพวกเขาเป็นใคร หัวใจผมก็เต้นรัว ไอบี ลิลี และพ่อของเธอ เจ้าของร้านเบตติบาเลโนนั่นเอง ผมแอบ เห็นปากบาทหลวงปรอสเปโรซุมบซิมบคำสบทเงียบๆ โลแคน ลิลี เดินกะเผลกกะเผลกเกาะไหล่ลูกสาวไว้อย่างยากลำบาก ทั้งสองคนเดินมุ่งหน้ามาช้าๆ ด้วยท่าทางเจ็บปวด เหตุเพราะ

บาดแผลร้ายแรงที่ยังไม่หาย ซึ่งเป็นฝีมือของมิสเตอร์แมคแบล็กผู้ยิงพลาด และตอนนี้เขายืนหน้าซีตอยู่ตรงข้ามกองไฟ

“รออะไรกันอยู่ เจ้าพวกเลี้ยงน้ำใจ!” มิสเตอร์เอเวเรตต์ตะโกนลั่นทันที พลาวงวิ่งเข้าไปช่วยโอบี “อยากให้เด็กผู้หญิงแบกเขารื้อนมาถึงยอดเขาคนเดียวจริง ๆ เหรอ”

โดจ์ไวกว่าผม เขาวิ่งไปหาพ่อลูกิลลี แล้วเสนอไหล่กว้างของตนให้มิสเตอร์ลิลลีเกาะ มิสเตอร์เอเวเรตต์ทำแบบเดียวกัน นอกจากพวกเขา ก็ไม่มีใครขยับจากตำแหน่งในวงแม่แต่น้อยหลายคนเขี่ยเท้ากับหญ้า แทบไม่ปกปิดความรำคาญใจที่เห็นผู้มาเยือนสองคนสุดท้าย ตามความคิดโง่ ๆ ของผม อากรำคาญใจดังกล่าวเป็นการแสดงออกถึงความไม่ไว้ใจแบบที่ชาวสกอตมีต่อใครก็ตามซึ่งจัดว่าเป็นคนแปลกหน้า เช่นครอบครัวลิลลีซึ่งเพิ่งมาถึงแอ็ปเปิ้ลครอสเพียงไม่กี่สัปดาห์ ทว่าตอนที่พี่ชายผมและมิสเตอร์เอเวเรตต์พวงโลแคนมาถึงกองไฟ ผมตระหนักว่ามีบางอย่างทำให้พวกเขาไม่สบายใจยิ่งกว่า ไม่ใช่มิสเตอร์ลิลลีที่ทำให้พวกเขากดดันแน่น แต่เป็นโอบีต่างหาก เธอเป็นผู้หญิงคนเดียวบนยอดเขาแห่งนี้ ผมไม่เข้าใจหรอกว่ามันสำคัญอย่างไร แต่รู้ว่าต้องมีเหตุผลบางอย่าง ผมไม่กล้าพองจะถามคนอื่น เพราะมันเป็นธรรมเนียมปฏิบัติเช่นนั้น ธรรมเนียมลึกลับ

ผมมองโอบีผู้ยืนอยู่ข้างพี่ชายผม เธอดูเด็ดเดี่ยวและ

หวาดกลัวในเวลาเดียวกัน ราวกับรู้ว่ากำลังละเมิดกฎที่ไม่มีเขียนไว้ หรือไม่กี่เขียนด้วยภาษาที่ไม่มีใครอ่านออกอีกแล้ว ผมมองทะเลที่ดูเหมือนผืนผ้าอาหรับ ไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าจะได้เห็นโอบีและพ่อเธอมาร่วมงานศพเพื่อเป็นเกียรติแก่ยายคุณาย เช่นนี้ ราวกับผมเองก็ยังไม่ยอมรับว่าพวกเขาเป็นครอบครัวหนึ่งของหมู่บ้าน ความจริง ไม่มีใครเข้าไปข้องเกี่ยวกับพวกลิสี่ในการเปิดร้านเบตตีบาเล่ในอีกครึ่ง นอกจากเม็บ ช่างตัดเสื้อสาวประจำแอ็ปเป็ลครอส และผมผู้เป็นเตือดเป็นร้อนไปถึงอ่าวเรจินัลด์ หลังจากโลแคนถูกยิง เพื่อถามพวกเขาว่ามีอะไรให้ช่วยบ้างไหม

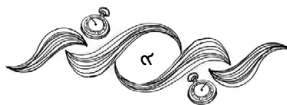
โอบียิ้มให้ผม เหมือนอ่านใจผมออก ผมหลบตาด้วยความรู้สึกกระดากอายแบบที่เกิดขึ้นเสมอเมื่ออยู่กับเธอ ความขวยเขินที่หึ่งงอแงและเป็นสุขหอมล้อมตัวผมไว้ โดยที่ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าจะปกป้องตัวเองได้อย่างไร

ผมล้วงกระเป๋าเสื้อแจ็กเก็ตของปู่ ฟังเสียงนุ่มลึกของบาทหลวงปรอสเปโร “เริ่มกันเถอะ”

ตอนนั้นเอง ผมเพิ่งรู้ว่าว่ามีวัตถุเหล็กทรงกลมลักษณะแปลกๆ อยู่ในกระเป๋าเสื้อ

ฟ้ามีดลงทันใด

ชายผู้รับหน้าที่ก่อไฟเริ่มเจาะส่วานลงในไม้ เศษไม้แตก

กระจายไปทั่ว ประกายไฟลอยไปตามสายลม ก่อนตกลงบน
กองไม้ฮีเทอร์แห่งๆ จุดไฟให้ลุกโชน บาทหลวงปรอสเปโรยื่น
สังเกตการณ์หนึ่ง สายตามองตรงไปยังประกายไฟอย่างเคร่งขรึม
มือถือหนังสือบทสวด

ผมกำวัตถุประหลาดซึ่งหลุดเข้าไปอยู่ในช่องที่อยู่ระหว่าง
กระเปาะเสื้อกับเสื้อแจ็กเก็ต ผมพยายามดึงมันออกมา ค่อยๆ
ขยับนิ้วเพื่อไม่ให้ใครสังเกตเห็น วัตถุดังกล่าวมีลักษณะกลมแบน
ขนาดเล็กเท่าเหรียญ ในที่สุด ผมก็ดึงออกมาสำเร็จ

ผมดูสิ่งที่อยู่ในมือ เหรียญจริงๆ ด้วย

เหรียญเงินโบราณ หรืออย่างน้อยก็ต้องเป็นเหรียญที่เก่า
มาก ใครจะรู้ว่าเหรียญดังกล่าวอยู่ในเสื้อของปู่มานานแค่ไหนแล้ว
ผมหมุนเหรียญในมืออย่างลึกลับ เหรียญนี้มีด้านหัวสองด้าน
ด้านหนึ่งเป็นหน้าผู้ชาย อีกด้านเป็นหน้าผู้หญิง

“ออกมาได้สักที...” ผมกระซิบ ขณะมองเหรียญ พ่อบอก
ให้ตรวจสอบดูให้ดีๆ เ็นนี้ผมไม่มีวัตถุที่ทำจากโลหะติดตัวมาด้วย
แม้จะเป็นชิ้นเล็กๆ อย่างกุญแจหรือตะปูก็ได้ พ่อบอกว่าเรื่องนี้
สำคัญ นี่เป็นอีกเรื่องที่ทำคำอธิบายไม่ได้ ผมจึงไม่ได้ถามอะไร
ผมเก็บกุญแจทุกดอกไว้ในกล่องเก็บของมีค่าของตัวเอง แล้วซ่อน
กล่องใบนั้นไว้ใต้เตียง ผมทำตามคำที่พ่อบอก

อย่างน้อยก็จนถึงตอนนี้

ผมก็ดริมผีปาก กังวลขึ้นมาโดยไม่ทราบสาเหตุ ผมโอ
แสรงทำเป็นล้าลัคควัน แล้วใช้โอกาสนี้ถอยหลังมาสองสามก้าว
ก่อนจะออกจากวง กิ่งไม้ฮีเทอร์แห่งติดไฟทันที แมคสแตร์ชูกิ่งนั้น
ขึ้นเหนือศีรษะเพื่อวางลงได้กองไม้

ผมรีบหันหลังแล้วขว้างเหรียญสองหน้าไปทางทะเลด้วยแรง
ทั้งหมดที่มี ผมไม่ได้ยินเสียงมันตกลงในน้ำ ทว่าสัมผัสได้ถึง
ความร้อนของเปลวไฟเบื้องหลัง

เปลวไฟสีเหลืองลามเลียทั่วกิ่งไม้แห้งและลูกโซนอย่างรวดเร็ว
ประหนึ่งเปลือคลุมแห่งแสง ผมกลับเข้าไปใกล้ๆ วงล้อม กระทั่ง
แก้มเกือบไหม้

จากนั้น มิสเตอร์เอเวเรสต์ก็พูดขึ้น “ดูสิ...”

แล้วผมก็เห็นว่ามิกองไฟอยู่บนเกาะบางเกาะในอ่าว เมื่อ
นับรวมของเราก็มีกองไฟทั้งหมดเจ็ดกอง

พวกเรายังอยู่ที่นั่น ฟังเสียงไฟปะทุใต้หมู่ดาว จากนั้นเมื่อไฟ
ค่อยๆ มอดลง ท่อนไม้หยุดร่วงหล่นใส่กัน ผู้ชายแต่ละคนก็หยิบ
ก้อนหินขึ้นมา แล้ววางลงบนพื้นรอบเก้าอี้ที่ยังคุกรุ่น

พ่อหยิบหินขึ้นมาก้อนหนึ่งเช่นกัน แล้วหยิบอีกสองก้อน
ส่งให้ผมกับโด้จ “วางตรงด้านหน้าเท้า แล้วจำจุดที่พวกลูกยื่น
เอาไว้”

หินของम्मลีเหลือง คมเหมือนม็ด ผมวางไว้ข้างๆหินของ
โดจ หินสองก้อนกระทบกัน ไอปีและโลแคน ลีลี วางก้อนหิน
เพียงก้อนเดียว เพราะมีสเตอร์ลีลีย่อตัวไม่ได้ ไอปีจึงเป็นคน
วางหินให้เขา

ผู้คนทยอยเดินจากไปที่ละคน

มีเพียงบาทหลวงปรอสเปโรที่ยังอยู่บนยอดเขาและยกมือ
ทำสัญลักษณ์ไม้กางเขนบนใบหน้า จากนั้นเมื่อแน่ใจว่าไม่มีใคร
มองเห็น เขาก็ยกมือทำอีกท่า บาทหลวงหันไปทางทะเล ประสาน
มือทาบไว้ตรงหัวใจ ก่อนจะชูมือขวาออกมาเหมือนกำลังบอกลา
รัตติกาล